

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 101/2026-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], narodenej [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej ŠKODA LEGAL s.r.o., Jarabinková 17563/2C, Bratislava, proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 16C/2/2019 z 28. júna 2023, rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co/129/2023 z 19. marca 2024 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/113/2024 z 29. októbra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 19. januára 2026 sa sťažovateľka domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) napadnutými rozhodnutiami okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu označenými v záhlaví tohto uznesenia, ktorých zrušenia a vrátenia veci okresnému súdu sa domáha spolu s náhradou trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľka bola sporovou stranou v konaní vedenom pred okresným súdom vo veci ochrany osobnosti v procesnom postavení žalobkyne, ktorá sa proti žalovanému ([REDAKOVANÉ] – vyšetrovateľ Okresného riaditeľstva Policajného zboru Banská Bystrica) domáhala určenia, že uznesením o vznesení obvinenia vydaným vyšetrovateľom (žalovaný) ČVS: ORP-65/3-VYS-BB-2016 z 19. septembra 2018 došlo k neoprávnenému zásahu do jej práv na ochranu osobnosti, a to z dôvodu jeho nezákonnosti. Predmetné uznesenie o vznesení obvinenia bolo vydané v trestnej veci týkajúcej sa postupu sťažovateľky pri výkone funkcie reštrukturalizačnej správkynе v konaní vedenom na okresnom

súde pod sp. zn. 2R/2/2013. Trestné konanie proti sťažovateľke bolo zastavené z dôvodu, že skutok, pre ktorý bola trestne stíhaná, nie je trestným činom.

3. Okresný súd napadnutým rozsudkom konanie v časti náhrady nemajetkovej ujmy v sume 16 500 eur zastavil (výrok I), v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (výrok II) a zároveň žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (výrok III).

4. Krajský súd napadnutým rozsudkom odvolanie sťažovateľky proti výroku I napadnutého rozsudku okresného súdu odmietol (výrok I), vo zvyšnej časti napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil (výrok II) a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (výrok III).

5. Napadnutým uznesením najvyššieho súdu bolo dovolanie proti napadnutému rozsudku krajského súdu odmietnuté.

II.

Argumentácia sťažovateľky

6. Sťažovateľka namieta, že v konaní pred okresným súdom navrhla vykonať dôkaz zabezpečením dozorového denníka dozorujúceho prokurátora, ktorý sa viedol v rámci trestného konania proti jej osobe. Okresný súd tento dôkaz nevykonal, pričom krajský súd v napadnutom rozsudku zdôraznil, že nemal dôvod uvedený dôkaz zabezpečiť, pričom sťažovateľka si mohla tento dôkaz zabezpečiť sama. Sťažovateľka následne požiadala orgány príslušnej prokuratúry o vydanie dozorového denníka, ktorý jej však sprístupnený nebol. Vzniknutý rozpor nebol všeobecnými súdmi vyriešený.

7. Napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov vychádzajú z extrémne formalistického posúdenia pojmu „exces“, ktorý nemôže byť ústavne udržateľný, keďže eliminuje test proporcionality zásahu do osobnostných práv, redukuje pojem excesu len na absenciu skutkového základu a zbavuje jednotlivca ochrany pred svojvoľným výkonom verejnej moci.

8. V konaní pred všeobecnými súdmi došlo k ignorovaniu podstatných argumentov sťažovateľky (osobná motivácia a zaujatosť vyšetrovateľa, selektívne vyhľadávanie a hodnotenie dôkazov, kriminalizácia konania, ktoré zákon predpokladá, a zneužitie trestného konania ako nástroja diskreditácie) zo strany všeobecných súdov, čo zakladá tzv. *denegatio iustitiae*.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka ústavnej neudržateľnosti napadnutých rozhodnutí vydaných vo veci ochrany osobnosti sťažovateľky z dôvodov uvádzaných v časti II tohto uznesenia atakujúca predovšetkým nedostatočné vysporiadanie sa s podstatnými argumentmi, a tým aj neudržateľnosť ich odôvodnenia.

III.1. K namietanému porušeniu práv na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie napadnutými rozsudkami okresného súdu a krajského súdu:

10. Ak ústavný súd, uplatňujúc princíp subsidiarity, pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu jej neprípustnosti [k tomu pozri § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)].

11. Proti napadnutému rozsudku okresného súdu bola sťažovateľka oprávnená podať odvolanie, čo aj urobila, pričom proti následne v odvolacom konaní vydanému napadnutému rozsudku krajského súdu mohla podať dovolanie, ktoré tiež podala, pričom o ňom rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením, čo vedie k záveru o potrebe relevantnú časť ústavnej sťažnosti odmietnuť z dôvodu neprípustnosti podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

III.2. K namietanému porušeniu práv na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

12. Berúc do úvahy povahu napádaného rozhodnutia vydaného v dovolacom konaní, ktoré sťažovateľka napáda, ako aj skutočnosť, že jej argumentácia atakuje nedostatočnosť odôvodnenia týkajúceho sa namietanej vady zmätočnosti rozhodnutia odvolacieho súdu [§ 420 písm. f) Civilného sporového poriadku], ústavný súd zdôrazňuje, že v prípade dovolania podaného z dôvodu zmätočnosti je otázka posúdenia prípustnosti a dôvodnosti dovolania vnímaná ústavným súdom primárne ako otázka interpretácie (obyčajného) zákona a v tomto smere sa najvyššiemu súdu ponecháva značná autonómia s tým, že vyriešenie tejto otázky samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení práva sťažovateľa (napr. II. ÚS 324/2010, II. ÚS 410/2016), samozrejme, za predpokladu, že ide o riešenie ústavne udržateľné (IV. ÚS 198/2020, IV. ÚS 231/2021, I. ÚS 634/2025).

13. Podľa názoru ústavného súdu je odôvodnenie obsiahnuté v napadnutom uznesení, ktorým sa najvyšší súd vysporiadava s námietkami atakujúcimi zmätočnosť rozhodnutia odvolacieho súdu, ústavne udržateľné.

14. Najvyšší súd v rámci dovolacieho konania preskúmal podstatné časti napadnutého rozsudku krajského súdu, pričom reflektoval predovšetkým na tie časti (body 24 až 33 napadnutého rozsudku krajského súdu), v ktorých sa odvolací súd zaoberá podstatnými okolnosťami pre rozhodnutie vo veci týkajúcimi sa súvisiaceho konkurzného konania, v ktorom sťažovateľka vystupovala ako reštrukturalizačná správkyňa (rozhodnutia konkurzných súdov, z ktorých vyplynul záver o tom, že reštrukturalizačný plán, za ktorého správnosť zodpovedala aj sťažovateľka ako správkyňa, nebol vypracovaný v súlade so zákonom, ako aj konštatovanie o neplnení povinnosti predložiť písomnú správu o stave a spôsobe plnenia plánu dlžníka voči veriteľom), a z ktorých vyplynul záver, že na prijatie podozrenia o spáchaní trestného činu sťažovateľkou bol vytvorený objektívny základ postačujúci pre vznesenie obvinenia.

15. V kontexte námietky sťažovateľky (bod 8 tohto uznesenia), ktorá smeruje proti nedostatočnému zaoberaniu sa okolnosťami týkajúcimi sa osobnej zainteresovanosti a negatívneho postoja

žalovaného (vyšetrovateľa), najvyšší súd poukázal na body 19 až 21 napadnutého rozsudku krajského súdu, v ktorom bolo konštatované nepreukázanie akejkolvek osobnej motivácie žalovaného na trestnom stíhaní sťažovateľky a náležitým spôsobom odôvodnené namietané okolnosti (kontakt žalovaného na bývalého partnera žalobkyne a námietka jeho zaujatosti), ktoré svedčili o závere, že námietky sťažovateľky sú výlučne subjektívneho charakteru a objektívne nepreukázané žiadnymi dôkazmi.

16. K sťažovateľkou tvrdenému excesu (bod 7 tohto uznesenia) najvyšší súd zaujal názor, podľa ktorého z príslušných častí napadnutého rozsudku krajského súdu (body 41 až 46) vyplýva skutočnosť, že sťažovateľka na preukázanie svojich tvrdení o excese žalovaného ako vyšetrovateľa v príslušnom konaní nepredložila žiadny dôkaz, z ktorého by vyplynulo, že žalovaný konal s úmyslom poškodiť sťažovateľke alebo že by jeho motívom bol iný zámer ako náležité objasnenie podozrení zo spáchania trestného činu (v príslušnom trestnom konaní nebolo konštatované jeho akékoľvek pochybenie, pričom neoprávneným zásahom nemôže byť ani prípadné nesprávne právne posúdenie veci, keďže na jeho nápravu slúžia inštitúty opravných prostriedkov v príslušnom trestnom konaní).

17. Napokon k argumentácii sťažovateľky, ktorou táto namieta v súvislosti s ňou vyžiadaným dôkazom (dozorový denník) nevysporiadanie sa všeobecných súdov so skutočnosťou odmietnutia jeho vydania (bod 6 tohto uznesenia), ústavný súd konštatuje jej nedôvodnosť.

18. Najvyšší súd sa námietkou nevykonania dôkazu vyžiadaním dozorového denníka zaoberal v bode 20 napadnutého uznesenia, pričom prioritne poukázal na relevantnú judikatúru ústavného súdu, z ktorej vyplynulo, že nevykonanie navrhovaného dôkazu, ktorý by mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť, možno kvalifikovať ako porušenie práva na spravodlivé súdne konanie (m. m. III. ÚS 332/09). Zo skutočností vyplývajúcich zo spisu uzavrel, že k zaťaženiu konania vadou zmätočnosti z dôvodu nevykonania dôkazu nedošlo. V konkrétnostiach pritom (bod 20.1 napadnutého uznesenia) odcitoval relevantnú časť napadnutého rozsudku krajského súdu, v ktorej sa odvolací súd zaoberal skutočnosťou vykonávania dozoru nad postupom vyšetrovateľa v predmetnom trestnom konaní, a to na podklade výsluchov priameho nadriadeného – [REDACTED], ako aj dozorujúceho prokurátora – JUDr. Kmeča, pričom z výpovedí oboch nevyplynuli skutočnosti, ktoré by podporovali záver o svojvoľnosti či nezákonnosti v postupe žalovaného.

19. Za týchto okolností preto konštatovanie najvyššieho súdu o tom, že dôkazný návrh vyžiadania dozorového denníka ku skutočnostiam, akým spôsobom bol vykonávaný prokurátorský dozor, by už nemal žiadny vplyv na posúdenie skutkového stavu, podľa ústavného súdu logicky vyplýva zo skutočností vykonaných svedeckých výpovedí osôb, ktoré vo vzťahu k žalovanému dozor vykonávali.

20. Námietka sťažovateľky, ktorou napáda postup všeobecných súdov, ktoré sa nevysporiadali s odmietnutím orgánov prokuratúry vydať dozorový denník na jej žiadosť, preto rovnako ako samotné (ne)vykonanie tohto dôkazu (vyhodnotené ako nemajúce vplyv na posúdenie skutkového stavu) nemôže mať na posúdenie ústavnej udržateľnosti rozhodnutí všeobecných súdov relevantný význam. Keďže vykonanie takéhoto dôkazu by zjavne prekročilo potreby dokazovania pre rozhodnutie vo veci, potom ani odmietnutie vydať takýto dôkaz nemohlo mať na výsledok

rozhodovania, či žalovaný pri vznesení obvinenia a ďalšom vedení trestného stíhania sťažovateľky prekračoval zákonný rámec výkonu svojej právomoci, relevantný význam.

21. Prihliadajúc na relevantné časti odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ústavný súd zastáva názor, že najvyšší súd sa v rámci dovolacieho konania zaoberal dostatočným spôsobom prieskumom odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu z pohľadu objasnenia, z ktorých dôkazov odvolací súd vychádzal a ako ich hodnotil z pohľadu prípadnej svojvoľnosti a neudržateľnosti skutkových záverov, ako aj hodnotením dôkazov, resp. vysporiadaním sa s nevykonaním navrhovaného dôkazu, a to v kontexte sťažovateľkou namietanej existencie vady zmätočnosti rozhodnutia odvolacieho súdu.

22. Najvyšším súdom zvolené premisy pri posúdení uvedeného dovolacieho dôvodu, ako aj závery z nich vyplývajúce považuje ústavný súd za zodpovedajúce zákonnému a ústavnému rámcu upravujúcemu dovolacie konanie. Skutočnosti, ktoré sťažovateľka uvádza v ústavnej sťažnosti, preto neindikujú nedostatočnosť či arbitrárnosť odôvodnenia rozhodnutia dovolacieho súdu a neumožňujú prijať záver, že vydaným rozhodnutím došlo k takým pochybeniam, ktoré by mali ústavnoprávny rozmer, teda ktoré by vytvárali priestor pre možnosť vyslovenia porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, prípadne práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

23. Keďže z ústavnoprávneho hľadiska niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktorým došlo k odmietnutiu dovolania pre jeho procesnú neprípustnosť, pre neexistenciu namietanej vady zmätočnosti, ústavný súd, prihliadajúc na čiastkové závery, hodnotí námietky sťažovateľky o porušení čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu ako zjavne neopodstatnené, čo je dôvodom na odmietnutie relevantnej časti ústavnej sťažnosti sťažovateľky podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

24. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti stratilo opodstatnenie rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky uvedených v ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. februára 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu